

Geçmişin İzleri 2

– kul mehmet · 12 Temmuz 2024

Geçmişin İzleri-2-

"Sevgili Elif,

Bu mektubu yazarken içimdeki savaşın sonuna geldim. Seni seviyorum, ama aynı zamanda seninle paylaşamadığım bir gerçek var. Fotoğraftaki adam, benim eski dostum ve aynı zamanda senin gerçek baban.

Yıllar önce, annenle ben arasında bir aşk üçgeni yaşandı. Ben, korkaklıkla hareket ettim ve sizi terk ettim. Bu kararımın acısını her gün içimde taşıdım.

Seni seviyorum, Elif. Ve şimdi, gerçeği öğrenmenin zamanı geldi.

Sevgilerimle,

Ahmet"

Elif, mektubu okurken gözleri dolar. Babasının sırrı, onun hayatını kökten değiştirecek bir gerçeği içeriyor. Artık Elif, hem annesinin hatırasını korumak hem de babasının geçmişiyle yüzleşmek zorunda. İstanbul'un dar sokakları, bu içsel savaşın sahnesi olurken, Elif'in geleceği belirsizdir.

Elif, babasının mektubunu okuduktan sonra içinde karmaşık duygular birbirine karışır.

Elif, mektubu katlar ve cebine koyar. Babasının yüzüne bakar ve sessizce, "Neden?" der. Ahmet, gözlerinde hafif bir pişmanlıkla, "Korktum," der. "Hem annenle aramda hem de seninle aramda bir seçim yapmak zorundaydım. Ve ben korkaklıkla sırrımı sakladım."

Elif, babasının elini tutar. "Annem neden bunu sana yaptı?" diye sorar. Ahmet, başını eğer ve "

Bilmiyorum! Sormaktan Korktum!" "Ama artık bu sırrı taşımak istemiyorum. Seninle yüzleşmek istedim." Elif, İstanbul'un dar sokaklarında dolaşırken, içindeki savaşın derinliklerine iner. Annesini anlamaya çalışır, anlaması mümkün değildir, mutlu etmeyen bir eş ise boşanmak varken ihanet nedir ki? Adi insanın kendini aşağılaması değil mi? Babamın gerçek olmasa da bunu öğrenmesinin gerçeğinin şoku travması o anda ikisini de yok etmek varken kaçıp gitmesi. Bu sahne hiçte hayatta olan bir sahne değil montaj olsa olamaz kim buna cesaret ederek montajlaya bilir ki? Babamın o anki şok hali sanki onu zincire bağlamışlar ve başına silah dayayarak kabul et demişler gibi kabullenerek gitmesi hiç mantıklı değil bu böyle olmalıydı, buna izin vereceğine hesabını önce annemde sonra da ondan sormalı belki de her şeye son vermeliydi, böylesi daha adil olurdu, olur muydu? Şimdi böyle söyleyince, bilemiyorum iki hatta üç hayatın hayatına son vermek, başka yapılması gereken bu olmamalı bunun olmasında izin verilmemeliydi... Babam sandığımı buna izin vermedi ki zaten, anne dediğim kadın kendini aşağılayarak yabancı bir adamın koynuna girerek yasak ilişkide, beni piç diye doğmam izin verir ki, hem de "piç" olarak. Ne şimdi ben piç miyim yani? Evet, doğrudan "piçim" ben, bu kabul edilir bir şey değil, off ben nasıl baş edeceğim bununla? Babasının gerçekleri, hem annesinin sakladığı acı gerçekle yüzleşmek hem de kendi kimliğini anlamak arasında bir denge kurmasını gerekiyordu... Sanatçıydı, bu içsel çatışmayı ifade etmenin bir yolu olmuştur. Elif, tuvalin başına geçer ve fırçasını sallar. Renkler, duygularını yansıtırken, İstanbul'un minareleri ve çatıları, onun iç dünyasının bir yansıması gibidir.

İstanbul'un eski sokakları, taş döşeli yolları ve gizemli çıkmazları, Elif'in iç dünyasının bir yansıması gibiydi. Ahmet, sessiz ve içine kapanık bir adamdı.

Bir gün, Elif'in babası Ahmet, eski bir sandığı açtı. Sandıkta, annesinin günlüğü ve bir mektup vardı. Mektup, annesinin Ahmet'e yazdığıydı. Ahmet, mektubu titreyen elleriyle okudu. Annenin yazdığı satırlar, onun iç dünyasını sarsmıştı. Mektupta, "Ahmet, seninle olan ilişkimizde bir sır taşıyorum. Elif'in gerçek babası Mustafa'dır."

Elif, annesinin günlüğünü karıştırdı. Sayfalar arasında, annesinin duygularını, hayallerini ve korkularını paylaştığı satırlar vardı. Elif, annesinin iç dünyasına gizlice girmiş gibi hissetti. Günlükte, eski dostunun adı geçiyordu. "Mustafa," diye yazıyordu annesi. Elif, bu ismi daha önce duymamıştı. Mustafa, annesinin hayatında nasıl bir rol oynamıştı?

Elif, günlüğü kapatıp babasına döndü. "Baba," dedi titrek bir sesle, "Mustafa kim baba?"

Mehmet Aluç

Devam edecek inşallah

Elif, İstanbul'un dar sokaklarında dolaşırken, içindeki savaşın derinliklerine iner. Annesini anlamaya çalışır, anlaması mümkün değildir, mutlu etmeyen bir eş ise boşanmak varken ihanet nedir ki? Adi insanın kendini aşağılaması değil mi? Babamın gerçek olmasa da bunu öğrenmesinin gerçeğinin şoku

travması o anda ikisini de yok etmek varken kaçıp gitmesi. Bu sahne hiçte hayatta olan bir sahne değil montaj olsa olamaz kim buna cesaret ederek montajlaya bilir ki? Babamın o anki şok hali sanki onu zincire bağlamışlar ve başına silah dayayarak kabul et demişler gibi kabullenerek gitmesi hiç mantıklı değil bu böyle olmalıydı, buna izin vereceğine hesabını önce annemde sonra da ondan sormalı belki de her şeye son vermeliydi, böylesi daha adil olurdu, olur muydu? Şimdi böyle söyleyince, bilemiyorum iki hatta üç hayatın hayatına son vermek, başka yapılması gereken bu olmamalı bunun olmasında izin verilmemeliydi... Babam sandığım buna izin vermedi ki zaten, anne dediğim kadın kendini aşağılayarak yabancı bir adamın koynuna girerek yasak ilişkide, beni piç diye doğmam izin verir ki, hem de "piç" olarak. Ne şimdi ben piç miyim yani? Evet, doğrudan "piçim" ben, bu kabul edilir bir şey değil, off ben nasıl baş edeceğim bununla? Babasının gerçekleri, hem annesinin sakladığı acı gerçekle yüzleşmek hem de kendi kimliğini anlamak arasında bir denge kurmasını gerekiyordu... Sanatçıydı, bu içsel çatışmayı ifade etmenin bir yolu olmuştur. Elif, tuvalin başına geçer ve fırçasını sallar. Renkler, duygularını yansıtırken, İstanbul'un minareleri ve çatlıları, onun iç dünyasının bir yansıması gibidir. İstanbul'un eski sokakları, taş döşeli yolları ve gizemli çıkmazları, Elif'in iç dünyasının bir yansıması gibiydi. Ahmet, sessiz ve içine kapanık bir adamdı.

Bir gün, Elif'in babası Ahmet, eski bir sandığı açtı. Sandıkta, annesinin günlüğü ve bir mektup vardı. Mektup, annesinin Ahmet'e yazdığıydı. Ahmet, mektubu titreyen elleriyle okudu. Annenin yazdığı satırlar, onun iç dünyasını sarsmıştı. Mektupta, "Ahmet, seninle olan ilişkimizde bir sır taşıyorum. Elif'in gerçek babası Mustafa'dır."

Elif, annesinin günlüğünü karıştırdı. Sayfalar arasında, annesinin duygularını, hayallerini ve korkularını paylaştığı satırlar vardı. Elif, annesinin iç dünyasına gizlice girmiş gibi hissetti. Günlükte, eski dostunun adı geçiyordu. "Mustafa," diye yazıyordu annesi. Elif, bu ismi daha önce duymamıştı. Mustafa, annesinin hayatında nasıl bir rol oynamıştı?

Elif, günlüğü kapatıp babasına döndü. "Baba," dedi titrek bir sesle, "Mustafa kim?"

23/30